

da se je vzdignila od tal, in zdelo se ji je, kot bi se zibal ves salon ter se majali fotelji okoli nje. Pesti je stisnila pa skočila naprej.

V kotu je stala na stolcu velikanska porcelanasta vaza ob rdečih tapetah in v njej so cvetle bele, tanke lilije z zavitimi cvetovi na vitkih steblih, podobne vestalkam v deviških oblačilih. Zgrabila je vazo ter jo zavihtela visoko nad glavo in jo treščila ob tla, da je zadonelo in se je razbila na tisoč koscev.

Lilije so ležale na tleh, kakor bi plakale ob izgubi svoje krasote. Mira pa je stopila nanje in jim pohodila bele kelihe; potlačila jih je in uničila popolnoma!

Potem pa je bila v trenutku mirna. Strežaj in dekle so prihitele v obednico, ona pa je odšla počasi v salon.

Stopila je pred veliko baročno ogledalo z zakrivljenim, vijugastim okvirom, ki se je raztezalo od tal do stropa, in se pogledala vanje. Stala je kakor kip pred steklom. Poteze v obrazu so se ji poglobile. Neki neizrekljivo prezirljiv izraz se ji je naselil na lice. Črne obrvi, ki so se ji zanosno vzdigale nad očmi, so se zbočile visoko. V duši ji je pa bilo, kakor da se je zbudila iz opojnih sanj, in čudila se je sama sebi. Zdelo se ji je, da so ovčarke s širokimi slamniki in zavozlanimi pentljami pod brado na okviru ogledala odprle široko oči ter strmele vanjo. Stala je tako nekaj časa. Nato pa je sklonila klasično glavo z bujno, črno frizuro nazaj in ciničen, samozavesten smeh se je razlegal po salonu. —

Nate mislim . . .

Kot veselo šepetanje
gre skoz mojo tiho dušo
vsak spomin na tvoj obraz.

In ko hodim po aleji,
koder lani sva hodila,
postojim tam pod kostanjem,
kjer sva se brez solz ločila.

In če zvon večerni poje,
ko si ti molila ave,
molim v svoji tihi duši,
molim iskrene pozdrave.

P. Groželj.

